

SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 18. marca 2010*

V zadevi C-419/08 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča, vložene 23. septembra 2008,

Trubowest Handel GmbH s sedežem v Kölnu (Nemčija), ki jo zastopata K. Adamantopoulos in E. Petritsi, odvetnika,

Viktor Makarov, stanujoč v Kölnu, ki ga zastopata K. Adamantopoulos in E. Petritsi, odvetnika,

pritožnika,

drugi stranki v postopku sta

Svet Evropske unije, ki ga zastopa J.-P. Hix, zastopnik, skupaj z G. Berrischem in G. Wolfom, odvetnikoma,

* Jezik postopka: angleščina.

Evropska komisija, ki jo zastopata N. Khan in H. van Vliet, zastopnika,

toženi stranki v postopku na prvi stopnji,

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik tretjega senata v funkciji predsednika četrtega senata, R. Silva de Lapuerta, sodnica, E. Juhász, G. Arestis (poročevalec) in J. Malenovský, sodniki,

generalni pravobranilec: P. Mengozzi,
sodna tajnica: C. Strömholm, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 16. septembra 2009,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi
29. oktobra 2009

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Družba Trubowest Handel GmbH (v nadaljevanju: Trubowest) in Viktor Makarov s pritožbo predlagata razveljavitev sodbe Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 9. julija 2008 v zadevi Trubowest Handel in Makarov proti Svetu in Komisiji (T-429/04, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to zavrnilo njuno odškodninsko tožbo na podlagi člena 288 ES v zvezi s škodo, ki naj bi jo imela zaradi sprejetja Uredbe Sveta (ES) št. 2320/97 z dne 17. novembra 1997 o uvedbi dokončnih protidampinških dajatev pri uvozu nekaterih brezšivnih cevi iz železa ali nelegiranega jekla s poreklom iz Madžarske, Poljske, Rusije, Češke, Romunije in Slovaške, o razveljavitvi Uredbe (EGS) št. 1189/93 in o zaključku postopka v zvezi s takim uvozom s poreklom iz Hrvaške (UL L 322, str. 1, v nadaljevanju: dokončna uredba).

Pravni okvir

- 2 Osnovna zakonodaja Skupnosti na področju carin je Uredba Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL L 302, str. 1, v nadaljevanju: CZS). Njen člen 236 določa:

„1. Uvozne ali izvozne dajatve se povrnejo, kolikor se ugotovi, da v trenutku plačila znesek teh dajatev ni bil zakonsko dolgovan ali da je bil vknjižen v nasprotju s členom 220(2).

Uvozne ali izvozne dajatve se odpustijo, kolikor se ugotovi, da v trenutku vknjižbe znesek teh dajatev ni bil zakonsko dolgovan ali da je bil vknjižen v nasprotju s členom 220(2).

Povračilo ali odpust se ne odobri, če so dejstva, ki so povzročila plačilo ali vknjižbo zneska, ki ni bil zakonsko dolgovan, posledica goljufivega dejanja udeleženega.

2. Povračilo ali odpust uvoznih ali izvoznih dajatev se odobri na podlagi zahtevka, vloženega pri pristojnem carinskem uradu pred potekom roka treh let, ki se šteje od dneva posredovanja sporočila o teh dajatvah dolžniku.

Ta rok se podaljša, če udeleženi dokaže, da zahtevka v tem roku ni mogel vložiti zaradi nepredvidljivega dogodka ali višje sile.

Carinski organi po službeni dolžnosti povrnejo ali odpustijo dajatve, če v tem roku sami ugotovijo, da gre za enega od primerov iz prvega in drugega pododstavka odstavka 1.“

- 3 Določbe, ki urejajo uporabo protidampinških ukrepov v Evropski skupnosti, so navedene v Uredbi Sveta (ES) št. 384/96 z dne 22. decembra 1995 o zaščiti proti dumpinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL 1996, L 56, str. 1, v nadaljevanju: osnovna uredba).

Dejansko stanje

- 4 Sodišče prve stopnje je dejansko stanje povzelo v točkah od 1 do 21 izpodbijane sodbe tako:

- „1. Komisija je z neobjavljenim sklepom z dne 25. novembra 1994 (zadeva IV/35.304), sprejetim zlasti na podlagi člena 14(3) Uredbe Sveta št. 17 z dne 6. februarja 1962, Prve uredbe o izvajanju členov [81] in [82] Pogodbe (UL 1962, 13, str. 204), odločila, da opravi preiskavo glede morebitnega protikonkurenčnega ravnanja v zvezi s cevmi iz ogljikovega jekla, ki bi lahko kršilo člen 53 Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru [z dne 2. maja 1992 (UL 1994, L 1, str. 3)] in člen 81 ES.
2. Po tej preiskavi se je Komisija 20. januarja 1999 odločila, da uvede upravni postopek v zadevi IV/E-1/35.860-B – Brezšivne jeklene cevi, ob koncu katerega je 8. decembra 1999 sprejela Odločbo 2003/382/ES v zvezi s postopkom na podlagi člena 81 [ES] (Zadeva IV/E-1/35.860-B – Brezšivne jeklene cevi, UL 2003, L 140, str. 1, v nadaljevanju: odločba o omejevalnem sporazumu).
3. V skladu s členom 1(1) te odločbe je osem podjetij, na katera je bila ta odločba naslovljena, ‚[...] kršilo določbe člena 81(1) [ES] s tem, da je sodelovalo [...] pri sporazumu, ki je med drugim določal upoštevanje njihovega zadevnega nacionalnega trga brezšivnih standardnih navojnih cevi [Oil Country Tubular Goods] in [transportnih cevi ‚projekt‘]. V členu 1(2) odločbe o omejevalnem sporazumu je navedeno, da je kršitev pri podjetjih Mannesmannröhren-Werke AG, Vallourec SA, Dalmine SpA, Sumitomo Metal Industries Ltd, Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. in NKK Corp. trajala od leta 1990 do leta 1995. V zvezi s podjetjem British Steel Ltd je navedeno, da je kršitev trajala od leta 1990 do februarja

1994. Tem podjetjem so bile zato naložene globe, ki so, odvisno od posameznega primera, znašale od 8,1 do 13,5 milijona EUR.

4. Odločba o omejevalnem sporazumu je bila 8. decembra 1999 predmet sporočila Komisije za medije IP/99/957 in je bila 6. junija 2003 objavljena v *Uradnem listu Evropske unije*.
5. Sodišče prve stopnje je v sodbi z dne 8. julija 2004 v združenih zadevah JFE Engineering in drugi proti Komisiji (T-67/00, T-68/00, T-71/00 in T-78/00, ZOdl., str. II-2501), prvič, člen 1(2) odločbe o omejevalnem sporazumu razglasilo za ničen, ker je Komisija napačno ugotovila, da so štiri podjetja iz navedenega člena sodelovala pri omejevalnem sporazumu pred 1. januarjem 1991 in po 30. juniju 1994, in, drugič, zmanjšalo znesek globe, ki jo je Komisija naložila tem podjetjem.
6. Poleg tega je Komisija po prijavi, ki jo je 19. julija 1996 vložil Zaščitni odbor industrije brezšivnih cevi Evropske unije, na podlagi Uredbe [...] št. 384/96 [...], kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 2331/96 z dne 2. decembra 1996 (UL L 317, str. 1), 31. avgusta 1996 objavila Obvestilo o začetku protidampinškega postopka glede uvoza nekaterih brezšivnih cevi iz železa ali nelegiranega jekla s poreklom iz Rusije, Češke republike, Romunije in Slovaške (UL C 253, str. 26).
7. Komisija je 29. maja 1997 sprejela Uredbo (ES) št. 981/97 o uvedbi začasnih protidampinških dajatev na uvoz nekaterih brezšivnih cevi iz železa ali nelegiranega jekla s poreklom iz Rusije, Češke republike, Romunije in Slovaške republike (UL L 141, str. 36).

8. Svet je 17. novembra 1997 sprejel [dokončno] uredbo.

9. Svet je 16. julija 2004 sprejel Uredbo (ES) št. 1322/2004 o spremembah dokončne uredbe (UL L 246, str. 10). V skladu s členom 1 te uredbe se dokončni uredbi doda člen 8, na podlagi katerega se člen 1 dokončne uredbe, v katerem so uvedene protidampinške dajatve na uvoz, na katerega se nanaša, preneha uporabljati od 21. julija 2004.

10. Trubowest [...] je nemška družba, ki v Skupnost uvaža brezšivne cevi iz železa ali nelegiranega jekla s poreklom iz Rusije. Družba Trubowest, katere poslovodja je od leta 1997 V. Makarov, je navedene proizvode začela uvažati januarja 1999, prenehala pa oktobra 1999. [...]

11. Poleg tega je bil V. Makarov od leta 1992 tudi poslovodja družbe Truboimpex Handel GmbH (v nadaljevanju: Truboimpex), katere poslovna dejavnost je bil uvoz, zlasti v svojem imenu, v Skupnost brezšivnih cevi iz železa ali nelegiranega jekla s poreklom iz Rusije, in to od leta 1996.

12. Amtsgericht Kleve (občinsko sodišče v Klevu, Nemčija) je 15. oktobra 1999 tudi zoper V. Makarova izdalo priporni nalog, ker je bil ,utemeljeno osumljen, da je davčnim organom v Kölnu in Emmerichu med letoma 1997 in 1999 predložil natančne in nepopolne podatke glede pomembnih davčnih okoliščin, pri čemer so te napovedi vsebovale 36 različnih kršitev in zato znižanje davkov, da bi [zanj] in za druge osebe pridobil neupravičene davčne ugodnosti, kar mu je omogočilo, da se je izognil veliko uvoznim dajatvam'. Med drugim je bilo v pripornem nalogu navedeno, da ,so bile ob tem [cevi s poreklom iz Rusije, ki sta jih uvozili družbi

Truboimpex in Trubowest, predmet lažnih deklaracij], da bi se obšle določbe [dokončne uredbe]’.

13. Na podlagi tega pripornega naloga je bil V. Makarov priprt od 27. oktobra do 12. novembra 1999. Po izpustitvi pa so mu bili naloženi ukrepi, s katerimi je bila omejena njegova svoboda gibanja in na podlagi katerih je bil med drugim zavezan, da se do 31. januarja 2000 trikrat na teden javi na pristojni policijski postaji, prepovedan pa mu je bil tudi odhod v tujino brez predhodnega dovoljenja (v nadaljevanju: ukrepi, ki omejujejo svobodo).

14. Od 27. oktobra 1999 je Hauptzollamt Emmerich (glavni carinski urad v Emmerichu, Nemčija), ki je pozneje postal Hauptzollamt Duisburg (glavni carinski urad v Duisburgu, Nemčija) pritožnikoma vročil nalog za naknadno izterjavo zaradi plačila protidampinških dajatev za uvoz družb Truboimpex in Trubowest v obdobju od decembra 1997 do oktobra 1999. Nemški carinski organi so v bistvu ugotovili, da uvoz pritožnikov napačno ni bil uvrščen v tarifne številke nomenklature Skupnosti za brezšivne cevi, ki so predmet dokončne uredbe. V teh okoliščinah so bila zasežena sredstva na bančnih računih družbe Trubowest in V. Makarova.

15. Po mnenju nemških carinskih organov sta bili zato družbi Truboimpex in Trubowest zaradi neplačanih protidampinških dajatev dolžni 1.575.181,86 EUR oziroma 729.538,78 EUR, skupaj torej 2.304.720,64 EUR. Poleg tega je bil V. Makarov kot poslovodja družb Truboimpex in Trubowest odgovoren za plačilo skupnega zneska, ki ga dolgujeta ti družbi.

16. Od 16. in 17. novembra 1999 sta pritožnika v skladu s členom 243 [CZS] in veljavnim nacionalnim pravom pri Hauptzollamt Emmerich izpodbijala naloga za naknadno izterjavo protidampinskih dajatev, ki sta bila izdana zoper njiju. Pritožnika sta 15. decembra 2000 pri Finanzgericht Düsseldorf (finančno sodišče v Düsseldorfu, Nemčija) vložila tožbo, s katero sta predlagala odpravo nalogov za naknadno izterjavo, ki sta bila izvršljiva takoj. Finanzgericht Düsseldorf je 30. oktobra 2001 zavrnil predlog pritožnikov. Pritožnika sta 29. avgusta 2003 svoje zahtevke vložila pri Hauptzollamt Duisburg, v skladu s katerimi sta v bistvu menila, da so carinski organi napačno ugotovili, da se za njun uvoz uporablja dokončna uredba.

17. Staatsanwaltschaft Kleve (državno tožilstvo v Klevu) je 19. junija 2000 zoper V. Makarova vložilo obtožnico (Anklageschrift) zaradi lažnih carinskih napovedi v zvezi z uvozom družb Trubowest in Truboimpex. V tej obtožnici je Staatsanwaltschaft Kleve v bistvu navedlo, da je bilo iz naslova carinskih dajatev glede uvoza družb Trubowest in Truboimpex dolgovanih 4.376.250,25 nemške marke, to je 2.237.541,22 EUR.

18. Landgericht Kleve (deželno sodišče v Klevu) je 14. novembra 2002 ustavilo kazenski postopek zoper V. Makarova do izida davčnega postopka, v katerem je bila ta stranka.

19. Pritožnika sta 15. decembra 2004 s Hauptzollamt Duisburg sklenila poravnavo, s čimer je bil končan spor z nemškimi carinskimi organi.

20. V tej poravnavi je bilo zlasti določeno:

„Preambula

[...]

Stranki nameravata s to izjavo dokončno urediti spor glede zakonitosti spornih nalogov za naknadno izterjavo. Stranki se strinjata, da ta izjava ne odpravlja spora glede vprašanja, za katere železne cevi se plačuje protidampinška dajatev in za katere ne.

[...]

Glede na navedeno se stranki sporazumeta glede tega:

- (1) Naloga za naknadno izterjavo in izjavi od odgovornosti [...] v zvezi s protidampinškimi dajatvami v znesku 2.304.734,45 EUR bodo poravnani s plačilom skupnega zneska 460.000 EUR [zlasti s strani pritožnikov]. Stranki se dogovorita, da se del zneska 435.125,21 EUR, ki ga je do danes prejel Hauptzollamt Duisburg, in sicer 343.644,15 EUR, odbije od 460.000 EUR.

[...]

- (3) S podpisom tega dogovora se takoj ustavijo vse izvršbe zoper družbo Trubowest in [zlasti V. Makarova].

[...]

- (5) [Pritožnika] se s tem odpovedujeta uveljavljanju novih zahtevkov zoper carinsko upravo, na primer odškodninskega zahtevka zaradi dejstev, na katerih temelji ta poravnava. Prav tako se zavezujeta, da ne bosta vlagala drugih pravnih sredstev zoper carinsko upravo.

Stranke pa imajo še vedno možnost uveljavljati take zahtevke zoper tretje osebe, zlasti navedene odškodninske tožbe [...] zoper Komisijo in Svet [...] na podlagi člena 288 [ES].

21. Landgericht Kleve je 2. maja 2005 izdal sklep (Beschluss), s katerim se v skladu s členom 153a Strafprozessordnung-StPO (nemški zakonik o kazenskem postopku) ustavi kazenski postopek zoper V. Makarova, če ta plača denarno kazen 18.000 EUR. Landgericht Kleve v navedenem sklepu navaja, da je upoštevalo dejstvo, da „soglasje [V. Makarova] [za ustavitev kazenskega postopka] ne pomeni priznanja krivde, ampak je podano iz razlogov procesne narave in razlogov gospodarnosti.“

Postopek pred Sodiščem prve stopnje in izpodbijana sodba

- 5 Pritožnika sta 25. oktobra 2004 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje zoper Svet in Komisijo vložila odškodninsko tožbo na podlagi člena 288 ES, s katero sta predlagala, naj se tema naloži plačilo teh zneskov:
- 118.058,46 EUR družbi Trubowest skupaj z zamudnimi obrestmi po 8-odstotni letni obrestni meri, pri čemer ta znesek ustreza znesku, ki ga je družba Trubowest dejansko plačala na podlagi različnih nalogov za izterjavo protidampinških dajatev, ki so jih zoper pritožnika izdali nemški carinski organi in za družbo Trubowest predstavljajo izgubljeni dobiček;
 - 397.916,91 EUR V. Makarovu skupaj z zamudnimi obrestmi po 8-odstotni letni obrestni meri, pri čemer ta znesek ustreza 277.939,37 EUR, vsoti zneskov, ki jih je V. Makarov dejansko plačal na podlagi različnih nalogov za izterjavo protidampinških dajatev, v tem primeru 63.448,54 EUR za plače, ki jih družba Trubowest ni izplačala V. Makarovu, in 56.529 EUR odvetniških stroškov, priglašениh v postopkih zoper nemške carinske organe;
 - 128.000 EUR družbi Trubowest, skupaj z zamudnimi obrestmi po 8-odstotni letni obrestni meri, zaradi izgubljenega dobička ali, podredno, znesek, prisojen družbi Trubowest, o katerem naj se stranki dogovorita po vmesni sodbi Sodišča prve stopnje;
 - 150.000 EUR V. Makarovu, skupaj z zamudnimi obrestmi po 8-odstotni letni obrestni meri iz naslova nepremoženjske škode.

- 6 Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo zavrnilo vse razloge, navedene v utemeljitev odškodninske tožbe in pritožnikoma naložilo plačilo stroškov, ki sta jih priglasi Sveta in Komisija.

- 7 Sodišče prve stopnje je v točkah od 41 do 74 in od 77 do 82 izpodbijane sodbe zavrglo nekatere zahtevke iz odškodninske tožbe kot nedopustne, ker je ugotovilo, da na podlagi člena 288 ES ni bilo pristojno za odločanje o njih. Glede odškodninskih zahtevkov, katerih višina je ustrezala zneskom, ki sta jih pritožnika plačala iz naslova protidampinških dajatev, je Sodišče prve stopnje ugotovilo, da spadajo ti zahtevki v izključno pristojnost nacionalnih sodišč v skladu s postopki, uvedenimi s CZS. Glede predloga za povračilo odvetniških stroškov pa je Sodišče prve stopnje razsodilo, da se ta predlog nanaša na element spora med pritožnikoma in nemškimi carinskimi organi, ki spada v izključno pristojnost nacionalnih sodišč.

- 8 Glede preostalega je Sodišče prve stopnje po presoji pogoja za nepogodbeno odgovornost Skupnosti v zvezi z obstojem neposredne vzročne zveze med očitano nezakonitostjo in drugo domnevno utrpjeno škodo, in sicer izgubljenim zaslužkom družbe Trubowest, izgubljenim zaslužkom V. Makarova in njegovo nepremoženjsko škodo, ugotovilo, da zatrjevana škoda ni povsem neposredno izhajala iz očitane nezakonitosti.

- 9 Sodišče prve stopnje je v točki 86 izpodbijane sodbe menilo, da je treba najprej preučiti vprašanje, ali sta pritožnika dokazala obstoj vzročne zveze med domnevno nezakonitim ravnanjem Sveta in Komisije ter zatrjevano premoženjsko in nepremoženjsko škodo. V točkah od 98 do 137 je razsodilo, da ni bilo zadostne neposredne vzročne zveze med uvedbo protidampinških dajatev z dokončno uredbo in to škodo. V teh okoliščinah Sodišče prve stopnje ni preučilo vprašanja, ali je ta uredba nezakonita in ali sta pritožnika dejansko utrpela navedeno škodo.

- 10 Natančneje, Sodišče prve stopnje je preučilo, ali je obstajala zadostna neposredna vzročna zveza med ravnanjem, ki se očita Svetu in Komisiji, ter zatrjevano škodo, tudi v primeru, da dokončna uredba ne bi zajemala blaga, ki sta ga uvozila pritožnika, in v nasprotnem primeru. V zvezi s tem je v točki 110 izpodbijane sodbe razsodilo, da v prvem primeru Skupnost ne bi bila odgovorna, ker bi bilo zatrjevano škodo mogoče pripisati izključno ravnanju nemških carinskih organov in organov pregona, in ne domnevno nezakonitemu ravnanju Sveta in Komisije. Glede drugega primera pa je v točki 116 izpodbijane sodbe menilo, da bi bil odločilen vzrok za zadevno škodo ravnanje pritožnikov, da nista pravilno uvrstila svojega uvoza.
- 11 Nazadnje, Sodišče prve stopnje je zavrnilo predlog pritožnikov v zvezi z nekaterimi ukrepi procesnega vodstva, s tem ko je v točkah od 138 do 141 izpodbijane sodbe razsodilo, da Komisiji ni treba naložiti, naj predloži, prvič, dokaze o njenem prispevku pri pogajanjih, povezanih s sporom o razvrstitvi blaga, ki sta ga uvozila pritožnika, ki se je končal s poravnavo med njima in nemškimi carinskimi organi, in, drugič, vse dopise, ki jih je izmenjala s carinskimi organi in rusko vlado.

Postopek pred Sodiščem in predlogi strank

- 12 Pritožnika Sodišču predlagata, naj:

– izpodbijano sodbo v celoti razveljavi;

- samo dokončno odloči o sporu, tako da ugotovi odškodninski tožbi, vloženi pri Sodišču prve stopnje, ter Svetu in Komisiji naloži plačilo stroškov postopka na prvi stopnji ali, podredno, zadevo vrne Splošnemu sodišču v ponovno odločanje in

- Svetu in Komisiji naloži plačilo stroškov tega postopka.

13 Svet Sodišču predlaga, naj:

- pritožbo zavrne;

- podredno, zadevo vrne Splošnemu sodišču;

- podredneje, odškodninsko tožbo pritožnikov zavrne in

- pritožnikoma naloži plačilo stroškov.

14 Komisija Sodišču predlaga, naj pritožbo zavrne in pritožnikoma naloži plačilo stroškov.

Pritožba

- 15 Sodišče prve stopnje je pogoj v zvezi z neposredno vzročno zvezo med očitano nezakonitostjo in škodo, ki jo zatrjujeta pritožnika, preučilo le glede zahtevkov, ki jih je razglasilo za dopustne. Prvi pritožbeni razlog, ki se nanaša na izpodbijano sodbo v delu, v katerem je odločeno o navedenem pogoju, se torej nanaša le na te zahtevke. Zato je v okviru pritožbe treba najprej preučiti drugi pritožbeni razlog, ki se nanaša na izpodbijano sodbo v delu, v katerem so kot nedopustni razglašeni nekateri drugi odškodninski zahtevki.

Drugi pritožbeni razlog

Trditve strank

- 16 V okviru drugega pritožbenega razloga, razdeljenega na dva dela, pritožnika navajata, prvič, da je Sodišče prve stopnje kršilo člen 288, drugi odstavek, ES in napačno uporabilo pravo, ko je v točkah od 41 do 74, od 77 do 82 in od 138 do 141 izpodbijane sodbe odločilo, da ni pristojno za obravnavanje njunih odškodninskih zahtevkov v višini, ki ustreza zneskom, plačanim iz naslova protidampinških dajatev, in v višini odvetniških stroškov, priglašeni v postopkih proti nemškim carinskim organom ob upoštevanju izjemnih okoliščin obravnavane zadeve, da so bila zaradi sklenjene poravnave izčrpana vsa nacionalna pravna sredstva. Drugič, pritožnika trdita, da je Sodišče prve stopnje v točki 68 izpodbijane sodbe izkrivilo dejstva in dokaze, ko je ugotovilo, da nista predložila nobenega dokaza za utemeljitev svojih navedb v zvezi z vplivom, prvič, Skupnosti in ruskih organov in, drugič, kazenskih pregonov s strani nemških organov na sklenitev poravnave.

- 17 Svet in Komisija menita, da je Sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo, da so protidampinške dajatve pobrali nacionalni carinski organi, tako da so v skladu z ustaljeno sodno prakso samo nacionalna sodišča pristojna za odreditev vračila neutemeljeno pobranih dajatev na podlagi predpisov Skupnosti, ki so bila zatem razglašena za nezakonita. Sodišča Skupnosti zato niso pristojna za naložitev takega vračila in povračila odvetniških stroškov, priglašениh v nacionalnih postopkih v zvezi s temi dajatvami. Poleg tega poravnava, sklenjena med pritožnikoma in nemškimi carinskimi organi, ne vzpostavi pristojnosti sodišč Skupnosti, ki je pred sklenitvijo navedene poravnave ni bilo. Pristojnost teh sodišč naj bi zajemala le škodo, ki presega preprosto povračilo nezakonitih dajatev.
- 18 Svet poleg tega meni, da sta oba dela tega pritožbenega razloga nedopustna. Prvi del naj namreč ne bi vseboval natančne predstavitve pravnih utemeljitev za trditev, da pritožnika poravnave med njima in nemškimi carinskimi organi nista sklenila po svoji volji. Glede drugega dela naj pritožnika ne bi natančno navedla elementov, ki naj bi jih Sodišče prve stopnje izkrivilo in naj ne bi dokazala napak v analizi, ki naj bi pripeljala do tega izkrivljanja.
- 19 Komisija poleg tega meni, da pritožba ne ovrže utemeljenosti analize Sodišča prve stopnje v točkah od 61 do 66 izpodbijane sodbe, po kateri bi pritožnika lahko izpodbijala zakonitost dokončne uredbe v okviru nacionalnega postopka, v katerem bi lahko dosegla vložitev predloga za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES in tako morebitno razveljavitev navedene uredbe s strani Sodišča. Meni, da trditev, da se pritožnika kljub poravnavi, ki sta jo sklenila z nemškimi carinskimi organi, „nikoli nista odrekla pravici do odškodnine“ in da sta sprejela to poravnavo „ne glede na nezakonitost [dokončne] uredbe“, ni skladna z dejstvi in pravom. Poleg tega naj domnevna vloga institucij in pritisk kazenskega pregona zoper enega od pritožnikov

ne bi imela nobene povezave z utemeljenostjo presoje Sodišča prve stopnje, po kateri to za obravnavanje nekaterih zahtevkov ni pristojno.

Presoja Sodišča

- 20 V okviru prvega dela drugega pritožbenega razloga pritožnika opozarjata, prvič, na to, da se dva zahtevka, za katera se je Sodišče prve stopnje izreklo za nepristojno, nanašata na zneske, ki so del zneska, ki sta ga plačala na podlagi poravnave, sklenjene z nemškimi carinskimi organi, kljub zatrjevani nezakonitosti dokončne uredbe. Tudi če pritožnika v svoji pritožbi ne bi pojasnila, da gre za protidampinške dajatve, ki sta jih plačala navedenim organom, je treba poudariti, da je Sodišče prve stopnje v točki 46 izpodbijane sodbe ugotovilo, da zadevni zneski ustrezajo zneskom, ki sta jih pritožnika plačala iz tega naslova, in v točki 47 navedene sodbe razsodilo, da so njuni zahtevki v zvezi s tem pravzaprav zahtevki za povračilo navedenih dajatev, ki naj ne bi bile dolgovane, česar pa pritožnika v okviru te pritožbe ne prerekata.
- 21 Poleg tega pritožnika menita, da je po sklenitvi navedene poravnave ostala velika škoda, ki izhaja iz obstoja dokončne uredbe, za katero menita, da ni zakonita, in za katero je odgovorna Skupnost, povrnjena pa mora biti v skladu s členom 288, drugi odstavek, ES.
- 22 Sodišče prve stopnje je v točki 63 izpodbijane sodbe razsodilo, da poravnava, sklenjena med nemškimi carinskimi organi in pritožnikoma, ni taka, da bi mu podelila pristojnost za odločanje o odškodninskih zahtevkih pritožnikov v zvezi s plačanimi protidampinškimi dajatvami. Dalje, v točki 67 te sodbe je ugotovilo, da sta pritožnika sama priznala, da sta imela v okviru nacionalnih pravnih sredstvih, ki sta jih uporabila, učinkovito pravno sredstvo, s katerim bi lahko izpodbijala plačilo protidampinških

dajatev, in sicer tako, da bi se sklicevala na nezakonnost dokončne uredbe, da pa sta ta pravna sredstva izčrpala s tem, da sta sklenila navedeno poravnavo.

- 23 V zvezi s tem je treba najprej poudariti, da so le nacionalna sodišča pristojna za odločitev o povrnitvi zneskov, ki jih je nacionalni organ nezakonito prejel na podlagi predpisa Skupnosti, ki je bil pozneje razglašen za neveljaven (glej v tem smislu sodbe z dne 30. maja 1989 v zadevi Roquette frères proti Komisiji, 20/88, Recueil, str. 1553, točka 14; z dne 13. marca 1992 v zadevi Vreugdenhil proti Komisiji, C-282/90, Recueil, str. I-1937, točka 12, in z dne 27. septembra 2007 v zadevi Ikea Wholesale, C-351/04, ZOdl., str. I-7723, točka 68).
- 24 V tem kontekstu ima posameznik, kadar meni, da je bil oškodovan zaradi uporabe protidampinške uredbe, za katero meni, da ni zakonita, možnost, da pred pristojnim nacionalnim sodiščem izpodbija veljavnost uredbe, ki so jo uporabili nacionalni carinski organi. To sodišče sme oziroma mora pod pogoji iz člena 234 ES Sodišču predložiti vprašanje o veljavnosti zadevne uredbe.
- 25 Prav tako je treba opozoriti, da morajo nacionalni organi ugotoviti posledice, ki jih ima glede na njihov pravni red ugotovljena neveljavnost, posledica tega pa je, da protidampinške dajatve, ki so bile plačane na podlagi zadevne uredbe, ne bi bile zakonito dolgovane v smislu člena 236(1) CZS in bi jih carinski organi v skladu s to določbo načeloma morali povrniti, če so izpolnjeni pogoji, ki jim je podvržena taka povrnitev, kot je ta iz odstavka 2 omenjenega člena (glej zgoraj navedeno sodbo Ikea Wholesale, točka 67).
- 26 Zato kljub poravnavi, v obravnavani zadevi sklenjeni med pritožnikoma in nemškimi carinskimi organi, zakonodaja Skupnosti določa, da spada zahtevke za vračilo protidampinških dajatev, ki so bile plačane nezakonito, v pristojnost zadevnih nacionalnih

sodišč. Ta poravnava ne more povzročiti tega, da sodišča Skupnosti postanejo pristojna, te pristojnosti pa pred navedeno poravnavo ni bilo.

- 27 S prvim delom tega pritožbenega razloga pritožnika grajata, drugič, izpodbijano sodbo v delu, v katerem se je Sodišče prve stopnje izreklo za nepristojno za obravnavanje njunega odškodninskega zahtevka v zvezi z odvetniškimi stroški, priglašenimi v postopkih, ki so potekali na nacionalni ravni. Vendar nista navedla nobene trditve, s katero bi ovrgla akcesornost navedenih stroškov v nacionalnem sporu. Iz sodne prakse, ki jo pravilno navaja Sodišče prve stopnje v točki 78 izpodbijane sodbe, pa je razvidno, da je vprašanje povračila stroškov, nastalih v okviru nacionalnega postopka, ki je akcesorno vprašanje v sporu, o katerem je bil začet ta postopek, v izključni pristojnosti nacionalnega sodišča.
- 28 Zato je treba ugotoviti, da se je Sodišče prve stopnje pravilno izreklo za nepristojno za obravnavanje zadevnih zahtevkov, tako da prvi del drugega pritožbenega razloga ni utemeljen.
- 29 V okviru drugega dela tega pritožbenega razloga v zvezi s poravnavo glede spora na nacionalni ravni pritožnika navajata, da je Sodišče prve stopnje izkrivilo dejstva in dokaze, ki so mu bili predloženi, ko je v točki 68 izpodbijane sodbe razsodilo, da nista predložila dokazov za utemeljitev njunih navedb v zvezi z vplivom na sklenitev poravnave, ki naj bi ga imeli Skupnost in ruski organi na eni strani in kazenski pregon s strani nemških organov na drugi strani. Prav tako navajata, da je Sodišče prve stopnje storilo napako, ko je v točkah od 138 do 141 izpodbijane sodbe zavrnilo naložitev Komisiji, naj predloži, prvič, dokaze o njenem prispevku pri pogajanjih, povezanih s sporom o razvrstitvi uvoženega blaga, ki se je končal s sklenitvijo navedene poravnave, in, drugič, vse dopise, ki jih je izmenjala z nemškimi carinskimi organi in rusko

vlado. Ti dokazi o ravnanju institucij Skupnosti bi bili lahko po mnenju pritožnikov upoštevni v okviru tožbe na podlagi člena 288, drugi odstavek, ES.

- 30 Glede tega je treba spomniti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso iz člena 225 ES in člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča izhaja, da je samo Sodišče prve stopnje pristojno, prvič, za ugotavljanje dejanskega stanja, razen če bi vsebinska nepravilnost njegovih ugotovitev izhajala iz listin v spisu, ki so mu bile predložene, in, drugič, za presojo tega dejanskega stanja. Potem ko Sodišče prve stopnje ugotovi ali presodi dejansko stanje, je Sodišče pristojno, da na podlagi člena 225 ES opravi nadzor nad pravno opredelitvijo tega dejanskega stanja in pravnimi posledicami, ki jih je iz njega izpeljalo Sodišče prve stopnje (glej zlasti sodbe z dne 6. aprila 2006 v zadevi *General Motors proti Komisiji*, C-551/03 P, ZOdl., str. I-3173, točka 51; z dne 22. maja 2008 v zadevi *Evonik Degussa proti Komisiji*, C-266/06 P, točka 72; z dne 18. decembra 2008 v združenih zadevah *Coop de France bétail et viande in drugi proti Komisiji*, C-101/07 P in C-110/07 P, točka 58, ter z dne 3. septembra 2009 v zadevi *Moser Baer India proti Svetu*, C-535/06 P, ZOdl., str. I-7051, točka 31).
- 31 Sodišče tako ni pristojno niti za ugotavljanje dejanskega stanja in načeloma niti za presojo dokazov, ki jih je Sodišče prve stopnje sprejelo za utemeljitev tega dejanskega stanja. Če so bili namreč ti dokazi pravilno pridobljeni in če so bila spoštovana splošna pravna načela ter pravila postopka glede dokaznega bremena in izvedbe dokazov, je samo Sodišče prve stopnje pristojno za presojo vrednosti, ki jo je treba pripisati predloženim dokazom. Ta presoja torej – razen če gre za izkrivljanje teh dokazov – ni pravno vprašanje, ki je predmet nadzora Sodišča (glej zlasti zgoraj navedene sodbe *General Motors proti Komisiji*, točka 52; *Evonik Degussa proti Komisiji*, točka 73; *Coop de France bétail et viande in drugi proti Komisiji*, točka 59, ter *Moser Baer India*, točka 32).
- 32 Poleg tega je treba opozoriti, da mora biti izkrivljanje očitno iz listin v spisu, ne da bi bilo treba na novo presojati dejstva in dokaze (glej zlasti zgoraj navedene sodbe *General Motors proti Komisiji*, točka 54; *Evonik Degussa proti Komisiji*, točka 74;

Coop de France bétail et viande in drugi proti Komisiji, točka 60, ter Moser Baer India, točka 33).

- 33 V obravnavani zadevi glede očitka v zvezi z dokazi, ki sta jih predložila pritožnika glede okoliščin, v katerih so stranke sklenile zadevno poravnavo, zatrjevano izkriavljanje dejstev v pritožbi ni dovolj natančno dokazano. Poleg tega pritožnika nista dokazala, da bi dejstvo, da je bila Komisija zavezana predložiti zahtevane dokumente, lahko vplivalo na pravne posledice, ki jih je ugotovilo Sodišče prve stopnje v točki 139 izpodbijane sodbe, in sicer da ni pristojno za odločanje o odškodninskih zahtevkih v zvezi s protidampinškimi dajatvami in odvetniškimi stroški, priglašeni v postopkih, ki so potekali na nacionalni ravni.
- 34 Ugotoviti je treba, da želita pritožnika tako doseči ponoven preizkus presoje Sodišča prve stopnje o dejstvih, za katerega pa Sodišče v okviru pritožbe ni pristojno, tako da je treba ta očitek razglasiti za nedopusten.
- 35 Iz tega sledi, da je treba drugi pritožbeni razlog deloma zavrni kot neutemeljen, deloma pa zavreči kot nedopusten.

Prvi pritožbeni razlog

- 36 Pritožnika menita, da je Sodišče prve stopnje napačno uporabilo pravo pri svoji razlagi in uporabi člena 288, drugi odstavek, ES glede pogojev, pod katerimi je lahko Skupnost nepogodbena odgovorna. V okviru tega pritožbenega razloga, ki je razdeljen na

dva dela, pritožnika Sodišču prve stopnje očitata, prvič, da ni preučilo nezakonitega ravnanja, ki bi lahko povzročilo škodo, zlasti da ni preučilo očitane nezakonitega ravnanja s pravnega vidika in z vidika presoje vzročne zveze, in, drugič, da je razsodilo, da vzročne zveze med ravnanjem, očitanim institucijama Skupnosti, in različnimi elementi zatrjevane škode, ni mogoče šteti za dovolj neposredno.

Prvi del

– Trditve strank

³⁷ Pritožnika navajata, da je treba v fazi preiskave vzročne zveze med nezakonitim ravnanjem in zatrjevano škodo ta elementa kakorkoli preučiti predhodno, da bi se lahko ugotovilo, da ne obstaja taka dovolj neposredna zveza med obema ali da je bila ta vzročna zveza prekinjena. Povedano drugače, po mnenju pritožnikov na področju nepogodbene odgovornosti Skupnosti začetek preizkusa nezakonitosti ali zatrjevane škode ne pomeni, da se preizkusijo drugi pogoji te odgovornosti, začetek preizkusa vzročne zveze pa pomeni, da sta bila oba druga elementa tako ali drugače upoštevana.

³⁸ Svet zatrjuje, da trditev, da bi moralo Sodišče prve stopnje „tako ali drugače [...] upoštevati druga dva pogoja“ ali „s pravnega vidika preučiti vzročno zvezo in zlasti

nezakonito ravnanje“, ni utemeljena. Način, ki ga je uporabilo Sodišče prve stopnje, ki pomeni analizo vzročne zveze, tako da je za dokazana štelo domnevno nezakonito dejanje in zatrjevano škodo, naj bi bil običajen. Ni bilo zavezano preučevati pogojev za odgovornost institucije v nekem določenem vrstnem redu, in če kateri od treh pogojev ni izpolnjen, je treba odškodninski zahtevek zavrniti, ne da bi bilo treba preučevati preostala pogoja.

- ³⁹ Po mnenju Komisije prve stopnje nobeno pravilo ni preprečevalo Sodišču, da bi preučilo pogoj glede vzročne zveze brez odločitve o zatrjevani nezakonitosti dokončne uredbe. Čeprav bi dejansko lahko veljalo, da „absolutne vzročnosti ni“, pa je s pritožbo povsem spregledano dejstvo, da vzročne zveze ne določata nezakonito ravnanje in utrpljena škoda, ampak vprašanje, ali je očitano dejanje povzročilo zatrjevano škodo.

– Presoja Sodišča

- ⁴⁰ Iz sodne prakse Sodišča izhaja, da sta nepogodbena odgovornost Skupnosti in uveljavljanje pravice do povračila utrpljene škode na podlagi člena 288, drugi odstavek, ES odvisna od izpolnitve vseh pogojev glede nezakonitosti ravnanja, ki se očita institucijam, dejanske škode in obstoja vzročne zveze med tem ravnanjem in navedeno škodo (glej zlasti sodbe z dne 29. septembra 1982 v zadevi *Oleifici Mediterranee* proti CEE, 26/81, Recueil, str. 3057, točka 16; z dne 15. septembra 1994 v zadevi *KYDEP* proti Svetu in Komisiji, C-146/91, Recueil, str. I-4199, točka 19, in z dne 9. septembra 2008 v združenih zadevah *FIAMM* in drugi proti Svetu in Komisiji, C-120/06 P in C-121/06 P, ZOdl., str. I-6513, točka 106).

- 41 Ker morajo biti trije pogoji za odgovornost iz člena 288, drugi odstavek, ES izpolnjeni kumulativno, dejstvo, da ni izpolnjen eden od njih, zadostuje za zavrnitev odškodninske tožbe (sodba z dne 9. septembra 1999 v zadevi Lucaccioni proti Komisiji, C-257/98 P, Recueil, str. I-5251, točka 14).
- 42 Poleg tega ne obstaja nobena obveznost preučiti pogoje odgovornosti institucije v nekem določenem vrstnem redu (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Lucaccioni proti Komisiji, točka 13).
- 43 Ker je bil drugi pritožbeni razlog deloma zavržen in deloma zavrjen, se ta pritožbeni razlog nanaša na odškodninske zahtevke v zvezi s premoženjsko škodo, ki naj bi jo predstavljali, prvič, izgubljeni zaslužek za družbo Trubowest in izgubljeni zaslužek za V. Makarova, in sicer v ocenjenem znesku 128.000 EUR oziroma 63.448,54 EUR, in, drugič, nepremoženjska škoda, ki naj bi jo utrpel V. Makarov, ocenjena na 150.000 EUR.
- 44 Sodišče prve stopnje je v točki 134 izpodbijane sodbe ugotovilo, da v vsakem primeru, to je bodisi uvoz družbe Trubowest spada na področje uporabe dokončne uredbe bodisi ne in bodisi sta pritožnika storila napako pri uvrstitvi bodisi ne, vzročne zveze med nezakonitim ravnanjem, očitanim Svetu in Komisiji, in zatrjevano škodo ni mogoče šteti za dovolj neposredno.
- 45 Pritožnika sta na obravnavi poudarila, da Sodišče prve stopnje ni preučilo pravnega dogodka, ki je povzročil škodo. Po njunem mnenju je vprašanje vzročnosti mogoče obravnavati le okviru poglobljenega preizkusa pravnega konteksta spornega akta, in sicer dokončne uredbe, za katero trdita, da ni zakonita.

- 46 Svet in Komisija menita, da se Sodišču prve stopnje ni treba odločati o očitani nezakonitosti pred preizkusom obstoja vzročne zveze med to nezakonitostjo in zatrjevano škodo.
- 47 Kot je navedel generalni pravobranilec v točki 68 sklepnih predlogov, pritožnika nista pojasnila, kakšen vpliv naj bi imel preizkus Sodišča prve stopnje glede ravnanja, očitane institucijama, na presojo pogoja vzročne zveze, ki je bila opravljena v izpodbijani sodbi. Sodišče prve stopnje bi lahko preučilo vzročno zvezo izhajajoč iz domneve, da je, kot trdita pritožnika, očitani akt dejansko nezakonit in da škoda obstaja (glej po analogiji zgoraj navedeno sodbo Lucaccioni proti Komisiji, točke 12, 15 in 16, in sklep z dne 12. aprila 2005 v zadevi DLD Trading Company Import-Export proti Svetu, C-80/04 P, točka 50).
- 48 Pogoj vzročne zveze ni odvisen od pogoja v zvezi z nezakonitostjo zadevnega akta v okviru odškodninske tožbe na podlagi člena 288, drugi odstavek, ES. Zato v obravnavani zadevi vprašanje, ali je bila uvedba protidampinških dajatev z dokončno uredbo zakonita, ni pomembno pri preizkusu pogoja vzročne zveze.
- 49 Zato je Sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo, da bi lahko najprej preučilo vzročno zvezo med ravnanjem, očitanim Svetu in Komisiji, ter zatrjevano škodo.
- 50 Iz navedenega sledi, da je treba prvi del prvega pritožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

Drugi del

– Trditve strank

- 51 Pritožnika menita, da je Sodišče prve stopnje napačno uporabilo pravo, ko je razsodilo, da vzročne zveze med nezakonitim ravnanjem institucij Skupnosti in zatrjevano škodo ni mogoče šteti za dovolj neposredno, ker temelji na dveh različnih predpostavkah, ki nista utemeljeni. Sodišče prve stopnje naj ne bi upoštevalo dejstva, da sta pritožnika zahtevala povračilo škode, ki je nastala zaradi naložitve nezakonitih dajatev. Napačno naj bi upoštevalo nepreverjene hipotetične napake pri uvrstitvi uvoženega blaga, za katero naj bi bili odgovorni nemški organi ali pritožnika. Pritožnika menita, da je Sodišče prve stopnje napačno uporabilo pogoj vzročnosti, ker je preučilo obstoj prekinitve vzročne zveze, ne da bi predhodno presodilo obstoj take neposredne zveze med nezakonitim ravnanjem in zatrjevano škodo.
- 52 Svet in Komisija trdita, da je Sodišče prve stopnje, ker nikoli ni bilo prepričljivo dokazano, da cevi, za katere so nemški carinski organi zahtevali plačilo protidampinških terjatev na podlagi dokončne uredbe, spadajo na področje uporabe navedene uredbe, vzročno zvezo preizkusilo na podlagi obeh predpostavk.

– Presoja Sodišča

- 53 Za utemeljevanje obstoja obveznosti Skupnosti, da nadomesti vse, tudi oddaljene škodljive posledice ravnanj svojih organov, se ni mogoče sklicevati na načela, skupna pravnim ureditvam držav članic, na katera napotuje člen 288, drugi odstavek, ES (glej v tem smislu sodbi z dne 4. oktobra 1979 v združenih zadevah Dumortier in drugi

proti Svetu, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 in 45/79, Recueil, str. 3091, točka 21, in z dne 30. januarja 1992 v združenih zadevah Finsider in drugi proti Komisiji, C-363/88 in C-364/88, Recueil, str. I-359, točka 25). Pogoji vzročne zveze, ki ga zahteva člen 288, drugi odstavek, ES, namreč predpostavlja obstoj dovolj neposredne zveze med ravnanjem institucij in škodo (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Dumortier in drugi proti Svetu, točka 21).

- 54 Poleg tega je treba opozoriti, da lahko pritožba v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča na podlagi člena 225 ES in člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča temelji samo na pritožbenih razlogih, ki se nanašajo na kršitev pravnih pravil, pri čemer je kakršnakoli presoja dejstev izključena (glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 1. oktobra 1991 v zadevi Vidrányi proti Komisiji, C-283/90 P, Recueil, str. I-4339, točka 12, in sklep z dne 17. septembra 1996 v zadevi San Marco proti Komisiji, C-19/95 P, Recueil, str. I-4435, točka 39).
- 55 Pritožnika ne pojasnita, v čem bi se lahko zatrjevana nezakonitost dokončne uredbe navezovala na obstoj dovolj neposredne zveze med domnevno škodo in zatrjevanim nezakonitim ravnanjem. Zakonitost te uredbe namreč nima nobene zveze z veljavnostjo presoje dejanskih primerov, ki jo je opravilo Sodišče prve stopnje in ki ga je pripeljala do sklepa, da je bila vzročna zveza prekinjena.
- 56 Pritožnika poleg tega menita, da je Sodišče prve stopnje napačno uporabilo pravo, ko je v točki 134 izpodbijane sodbe ugotovilo, da vzročne zveze med nezakonitim delovanjem institucij in zatrjevano škodo ni mogoče šteti za dovolj neposredno.

- 57 Iz izpodbijane sodbe izhaja, da Sodišče prve stopnje ni predhodno na splošno preučilo vprašanja, ali je zatrjevana škoda nastala brez nezakonitega ravnanja institucij. Obrazložitev te sodbe je osredotočena na vprašanje prekinitve vzročne zveze med tema elementoma. V točkah 112 in 113 navedene sodbe je Sodišče prve stopnje v okviru prve predpostavke ugotovilo, da presoja obstoja vzročne zveze ni odvisna od vprašanja, ali bi bil razvoj dogodkov, če ne bi bilo nezakonitega akta, drugačen. Poleg tega mora v skladu s sodno prakso, navedeno v točkah 99 in 102 izpodbijane sodbe, zatrjevana škoda dovolj neposredno izhajati iz očitane ravnanja in to tako, da vzročna zveza ni prekinjena.
- 58 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da obstaja vzročna zveza v smislu člena 288, drugi odstavek, ES, če obstaja neposredna vzročna zveza med nezakonitim ravnanjem zadevnih institucij in navedeno škodo.
- 59 Navedena škoda mora biti dejansko povzročena z ravnanjem, očitanim institucijam. Ta pristop potrjuje ustaljena sodna praksa, na katero se sklicuje v točki 53 te sodbe, v skladu s katero je tudi ob morebitnem prispevku institucij k škodi, za katero se zahteva odškodnina, ta prispevek lahko preveč oddaljen zaradi odgovornosti drugih oseb, v tem primeru pritožnikov.
- 60 Prvič, Sodišče prve stopnje je pravilno ugotovilo, da če dokončna uredba ne bi zajemala blaga, ki sta ga uvozila pritožnika, in ta ne bi storila napake pri uvrstitvi tega blaga, bi bilo treba ugotoviti, da je zatrjevano škodo mogoče pripisati le nemškimi

carinskim organom, ker so ti za navedeno blago zaračunali protidampinške dajatve, čeprav to ne spada na področje uporabe dokončne uredbe.

- 61 Drugič, Sodišče prve stopnje je pravilno ugotovilo, da če bi dokončna uredba zajemala blago, ki sta ga uvozila pritožnika, in da ta zato ne bi pravilno uvrstila tega blaga, bi bilo treba ugotoviti, da je odločilen vzrok za škodo, ki jo zatrjujeta, prav njuno ravnanje, in ne domnevno nezakonito ravnanje Sveta in Komisije. V zvezi s to predpostavko je Sodišče prve stopnje v točkah 100 in 101 izpodbijane sodbe prav tako pravilno opozorilo, da je treba preveriti, ali je oškodovana oseba zaradi tveganja, da bo morala sama nadomestiti škodo, kot pozoren posameznik dokazala razumno skrbnost, da bi se izognila škodi ali omejila njen obseg. Vzročna zveza je lahko prekinjena zaradi malomarnega ravnanja oškodovane osebe, če to ravnanje lahko pomeni odločilen vzrok za škodo.
- 62 Pritožnika menita, da Sodišče prve stopnje ni upoštevalo dejstva, da sta zahtevala povračilo škode, ki je nastala zaradi naložitve nezakonitih dajatev in se je nepravilno osredotočilo na napačni predpostavki pri uvrstitvi uvoženega blaga. Po mnenju pritožnikov ni vprašanje, ali dokončna uredba zajema uvoženo blago ali ne. Zneska, ki sta bila zaračunana iz naslova protidampinških dajatev in ki sta ostala nemškimi carinskimi organi v skladu s poravnavo, sklenjeno med pritožnikoma in temi organi, pomenita, da so bile dajatve dolgovane na podlagi uredbe, na katere nezakonitost se sklicuje.
- 63 Sodišče prve stopnje se v okviru preizkusa zatrjevane škode, ki neposredno ali posredno izhaja iz naložitve protidampinških dajatev z dokončno uredbo v ničemer ne sklicuje na zakonitost ali nezakonitost navedene uredbe. Glede vprašanja, ali je naložitev navedenih dajatev z dokončno uredbo neposredno povzročila škodo, ki naj bi jo utrpela pritožnika, pa je namreč njun položaj preučilo z vidika dveh dejanskih

predpostavk, ki jih je opredelilo in ki sta zajeli vse možne okoliščine. Različna presoja teh predpostavk je torej pripeljala do enakega rezultata.

⁶⁴ Zato pritožnika nista dokazala, da je Sodišče prve stopnje napačno uporabilo pravo, ko je razsodilo, da ni dovolj neposredne vzročne zveze med ravnanjem, očitanim institucijama, in škodo, ki jo zatrjujeta.

⁶⁵ V teh okoliščinah je treba prvi pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

⁶⁶ Iz tega sledi, da je treba pritožbo zavrniti v celoti.

Stroški

⁶⁷ V skladu s členom 69(2) Poslovnika, ki se na podlagi člena 118 tega poslovnika uporablja za pritožbeni postopek, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili priglašeni. Svet in Komisija sta predlagala, naj se pritožnikoma naloži plačilo stroškov, in ker ta s predlogi nista uspela, se jima naloži plačilo stroškov tega postopka.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

- 1. Pritožba se zavrne.**
- 2. Trubowest Handel GmbH in V. Makarovu se naloži plačilo stroškov.**

Podpisi